

# “Resimlerim ‘Yeni Türkiye’ gibi”

Ali Elmacı'nın irdelediği tekinsiz dünyanın kapıları bu sefer çarpık eğitim sistemine açılıyor. x-ist'te 20 Aralık'a kadar açık olacak "Onu Öldür, Beni Güldür" sergisinde sanatçı, gösterilmeyenlerin ardındaki kirli gerçeği ve vitrinle uyumsuz iktidar yalanlarının sırrını, kendine özgü aşırı renkli dünyasıyla faş ediyor.



Ali Elmacı

**GÖZDE KAZAZ**  
gozdekazaz@gmail.com

**Son kişisel serginiz 2012 yılında yine x-ist'te açılmıştı. O sergiden bugüne neler oldu?**

O sergiden sonra Contemporary İstanbul'da "Beni aradığın yerde değil, unuttuğun yerde bulursun" isimli bir projem oldu. Fuar bittikten sonra da bu sergi için çalışmaya başladım. Korum zaten belliydi, yaklaşık bir sene durmaksızın çalıştım.

**Konu nasıl şekillendi?**

"Onu Öldür, Beni Güldür" sergisinin konusu iktidarın eğitim politikaları. İşlerimin zeminini politika oluşturuyor, oradan besleniyorum. Bu konuyu seçmemde özellikle AKP'nin ikinci dönemimde gerçekleştirdiği uygulamalar etken oldu. "Eğitimde reform" ve "düzenleme" deniyor ama yasaklama ya da şekillendirme esasına dayalı bir program izleniyor aslında. Bu tabii her iktidar için geçerli. İktidarı ele geçirenin ilk yaptığı şey eğitime müdahaledir. Özgürleştirici, bilimsel eğitimden ziyade; biat eden, herhangi bir çıkıntısı bulunmayan yuvarlak insanlar istiyorlar. Bu da beni rahatsız ediyor.

**Genel iktidar politikaları en çok ailede mi somutlaşıyor?**

Tabii. Devlet politikasını oluşturan da aile. Bize öğretilen tanrımda, ailenin toplumu oluşturan en küçük birim olduğu söylenir. Oradaki çarpıklık katarak iktidar oluyor. Bu yüzden resimlerimdeki ana karakter aile.

**Eğitimin çarpıklığı sizin hayatınızı nasıl şekillendirdi? Somut anlar var mıdır?**

Bayağı var tabii. Ben ortaokulu İmam Hatip'te okudum ve Fethullah Gülen destekli bir yurtta kaldım. O yüzden nasıl bir "eğitim" uyguladıklarını biliyorum. Bende ciddi bir etkisi oldu. Çok detayına girmeden bu kadarını söyleyebilirim. Ama genelden bakarsak, bu okulların ihtiyaçtan fazlası olmamalı diye düşünüyorum. Her yere Güzel Sanatlar Lisesi yapılamayacağı gibi İmam Hatip de yapılamaz. Türkiye'de açılan veya dönüştürülen İHL sayısı rekora koşmuş durumda, bunu tercih etmeyen sistem seçeneği bırakıyor.

Sistem toplumsal eşitliğin olmadığı yerde yoksul çocukları İHL ve meslek liselerine mecbur bırakarak Sünni İslam öğretisini amaçlayan zorunlu din derslerini dayatırken; coğrafyamızda yaşayan tüm halkların anadilde eğitim hakkı yasaklanıyor, bunu savunmak

bile kabahat sayılıyor.

**Serginin başlığı yine de derdiyle ilgili çok ipucu vermiyor. İsim nereden çıktı?**

İşlerimin hiçbirisi slogan atmıyor. Ama isim verirken ne istersem söylüyorum. "Onu Öldür, Beni Güldür" de iktidarın söylediği bir şey. İnsanın içindeki çıkıntısı yok etmesini istiyor. Ama o çıkıntısı çok ihtiyaç var. Onu yok ettiğin zaman istedikleri yere yuvarlanıyorsun, hemen manipüle ediliyorsun.

**Kendi kendinizi kestiğiniz bir otopotreniz var. O da kendi çıkıntınızı yok etme mi ilgili?**

Evet, o işin ismi de "Mutluluktan öldür beni". Çıkıntını yok etikten sonra dümdüz bir hale gelip mutlu olabilirsin. Akşamları televizyon izler, haberlere inanır, onların belirlediği düşmana herkesle beraber lanet eder, onların alkış tuttuğuna onlardan fazla alkış tutup yaşar gidersin.

**Serginin işlerinde bir yandan çıkıntı karakterler var ama. Grotsek bir dünya kuruyorsunuz, rahatsız etmek için yapıldığı belli olan mizansenler var.**

İşlerinde "mağdur" yok. Kötü ve çirkin olan var. Çirkinin resmini yapıyorum.

**Çocuklar bile mi mağdur değil?**

Hayır değil. Hiç kimse değil. Zaten bu seride hep bir ailenin farklı zamanlarını görüyoruz. Bir resimde çocukluğu; diğerinde gençliği, yaşlılığı.

**Kimdir bu aile?**

İktidar sahibi olan bir aile. Vitrinde görünmeyen, vitrinin arkasında duran bir güç. Fırsatçı, çıkarıcı, güce tapan, düni unutan ve her şeye uyan, yuvarlak, şekilsiz bir aile.

**Serginin akılda kalıcı bölümlerinden biri de ağzlarında bıçaklarla tekinsizce sırtan aile portreleri. Neyin peşindedir?**

Bahsettiğiniz o serinin ismi "Senin en güzel halini ben bilirim". Resimlerdeki o bıçak soyut bir şeyi anlatıyor. Söyledikleri şey çok keskin olabilir; çıkıntılarını yok eden, şekil çizen, yön belirleyen bir aile.

**Daha önceki işlerle paralel, kontrast renkler var. O tedirgin havanın sonucu mu bu seçim?**

Bu sergi diğerlerine göre daha renkli oldu. Şiddet dozu daha yüksek çünkü. Ama bir yandan işlerimi komik buluyorum. Bana göre, bir mizahı var. Resimlerimdeki bu renklilik hali, bolluk

içinde olma yanılsaması bir yandan da. Aynı 'Yeni Türkiye' gibi. 'Yeni Türkiye'de de bolluk içinde yaşıyoruz, çok renkli, çok güçlüyüz; liderimiz var, herkes onun sözünü dinliyor, fiziksel özellikleri bile övgüye değer bulunuyor. Yalandan bir güce, olmayan bir şeye inanıyoruz. Toplumsal bir manipülasyon var.

**Resimlerde baş döndürücü bir figür kalabalığı da göze çarpıyor.**

Diğer resimlerdeki gibi çiçekleri çokça kullandım. Çiçek ciddiyeti, resmi soğukluğu yumuşatmak için kullanılan bir şey. Mesela devlet binalarının önüne çiçekler yerleştirilir, ortaya doğallıktan uzak bir görüntü çıksa da resmiyete bir renk ve sıcaklık kazandırıldığı düşünülür.

Resimlerimdeki çiçekler de biraz öyle bir şey aslında, süsleyip tehlikeyi ya da resmiyeti kamufler ediyor. Bunun yanı sıra, kullandığım figürlerin hepsi de merkezi rol oynuyor. Biri diğerinin yan rolünde değil.

**Bu sergiden çıkınca insanların aklında neyin kalmasını istersiniz?**

Önce bir gülsünler isterim. Dertdim güldürmek değil ama ironik işler bunlar, biraz da gülmüsetmek istiyorum.